

особено у единъ властелинъ, отколкото честността, справедливостта и благородството. Защото той, който притежава тия добродѣтели е богатъ, понеже има много приятели, а тъй сжщо е богатъ, понеже искатъ и други да му станатъ приятели; въ щастие той има такива, които се радватъ ведно съ него, а въ нещастие не му липсватъ такива, които сж готови да му помогнатъ. Но ако не си разбралъ отъ моитѣ дѣла, че съмъ ти отъ все сърдце приятелъ, и не можешъ да съзнаешъ това сега отъ моитѣ думи, то обмисли сериозно поне думитѣ на войниците: защото ти присжтствува тогава и чу, какво казваха тия, които искаха да ме охулятъ. Впрочемъ тѣ ме обвиняваха, че съмъ повече цѣнѣлъ тебе отъ лакедемонцитѣ, и се оплакваха, че съмъ се грижилъ повече за твоето благоденствие, отколкото за тѣхното: при това тѣ твърдѣха, че съмъ получилъ затова дарове отъ тебъ. Вѣрвашъ ли, че тѣ биха ме упрѣкавали да съмъ получилъ дарове, ако биха видѣли у менъ нѣкакво недоброжелателство къмъ тебъ, или по-скоро, ако биха забѣлѣзали нѣкаква голѣма привързаностъ у менъ къмъ тебъ? Азъ поне мисля, че всички човѣци трѣбва да бждатъ прѣдани на тия, които имъ даватъ дарове. Ти напротивъ, прѣди да съмъ ти указалъ нѣкаква услуга, ме прие съ удоволствие, което се проявяваше и въ погледа ти, и въ гласа ти, а сжщо и въ гостоприемство, и не прѣставаше да ми обѣщавашъ своята признателностъ за въ бждаше, а сега слѣдъ като постигна това, което искаше, и стана извънредно силенъ, доколкото можахъ да те направя такъвъ, смѣешъ ли да допуснешъ да бжда опозоренъ прѣдъ войниците? Но все пакъ азъ вѣрвамъ, че и врѣмето ще те научи, че трѣбва да дадешъ на войниците това, което имъ се пада, па и ти самъ не ще можешъ да гледашъ, какъ се оплакватъ отъ тебъ, че сж ти указали безвъзмездно услуги. И тъй азъ те моля сега да се постараешъ да ми доставишъ отъ страна на войниците, като имъ дадешъ платата, отново оная степенъ на почитъ, която имахъ, когато дойдохъ при тебъ“.

Това като чулъ Севтъ, проклетъ той, който билъ виновенъ, задѣто отдавна вече не била изплатена платата. И всички подозирали, че това е Хераклидъ. „Защото — прибавилъ той — никога не съмъ си помислялъ да ви лиша отъ нея; азъ ще ви я заплатя.“ Тогава Ксенофонтъ отново рекълъ: „Тѣй като си се рѣшилъ да дадешъ платата, моля те да я дадешъ чрѣзъ менъ и да не допуснешъ да бжда въ войската сега по-малко на